

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci

žalobkyně: **O. H.,**
bytem B. z s., Č.,
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou,
se sídlem Žižkovo náměstí 2, Čáslav,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2016, čj. 065147/2015/KUSK-DOP/BOU, sp. zn. 065147/2015/KUSK/4,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím změnil znění výrokové části rozhodnutí Městského úřadu v Čáslavi (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2015, čj. DOP 5270/2015,

sp. zn. BS 18/2014, tak, že text „námitky paní O. H., nar. X, bytem B. z S., Č., ze dne 18.08.2014 proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů a záznamy potvrzuje.“ nahradil textem „námitky paní O. H., nar. X, bytem B. z S., Č., jako neodůvodněné a záznam 2 bodů ze dne 28.07.2014, kterým bylo dosaženo hranice 12 bodů, se potvrzuje.“. V ostatních částech zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezměněno a bylo potvrzeno.

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyni byly body zaznamenány v souladu s § 123b odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení koresponduje s vyžádaným pokutovým blokem ze dne 28. 7. 2014. Pokutový blok obsahuje veškeré zákonné náležitosti podle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Je zde jasně uvedeno místo a čas spáchání přestupku, byla ověřena totožnost žalobkyně, je zde také uvedeno protiprávní jednání, přičemž žalobkyně potvrdila obsah svým podpisem.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně vyhodnotil její případ, a nepřihlédl k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ta sice byla vydána až po podání námitek, ale před vydáním napadeného rozhodnutí. Musela tedy být žalovanému známa. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014 – 69. Přestože to žalobkyně výslovně nenamítla, měl žalovaný k závěrům citovaného rozsudku přihlédnout, neboť aplikuje právo, které by měl znát. Plyne z něj, že záznam bodů do registru bodového hodnocení řidiče je trestem a nikoliv pouhým administrativním opatřením. Proto za situace, kdy byl žalobkyni za správní delikt, přestupek či za trestný čin uložen zákaz řízení a současně jí byl za tentýž skutek proveden bodový záznam, došlo ke dvojímu potrestání. To je v rozporu s ústavně garantovanou zásadou zákazu dvojího trestání. V případě žalobkyně došlo jak k uložení trestu zákazu činnosti, tak k uložení trestu připsání bodů do bodového hodnocení řidiče a s tím spojeného dosažení 12 bodů. Z výpisu bodového hodnocení žalobkyně je zřejmé, že jí dne 24. 7. 2012 bylo zapsáno 7 bodů za trestný čin dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a zároveň jí byl za tentýž delikt uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na období od 24. 7. 2012 do 24. 7. 2013. Dále je z něj zřejmé, že dne 19. 3. 2013 byly žalobkyni zaznamenány 4 trestné body pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přičemž jí byl uložen za týž skutek současně trest zákazu řízení na dobu od 24. 7. 2013 do 24. 11. 2014.
4. Žalobkyně zdůraznila, že se jednalo opět o dvojí postih jediného jednání v rozporu s citovaným rozsudkem, neboť záznam bodů do registru bodového hodnocení řidiče je trestem. Žalovaný nepřihlédl k ústavně zakotvené zásadě zákazu dvojího trestání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a bodové záznamy nepodrobil ani testu proporcionality ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, z nějž citovala. Uvedla, že smyslem bodového hodnocení řidiče je jednak motivace ovlivnit jeho chování na pozemních komunikacích, a dále plnit represivní funkci a za drobnější přestupky při dosažení určitého počtu pozastavit řidičské oprávnění. Jeho smyslem tedy není postihovat řidiče dvakrát za totéž jednání.
5. Žalobkyně dále namítla, že na její věc dopadá čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen

„Úmluva“). Český překlad tohoto článku uveřejněný ve Sbírce zákonů zní: *„Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“*

6. Žalobkyně má za to, že ve vnitrostátních poměrech je nutno vyložit tento článek tak, že brání opětovnému trestnímu stíhání a potrestání ve vztahu trestný čin – trestný čin. Na tento vztah pamatují čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a § 11 odst. 1 písm. f), g) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Jelikož citovaný článek Úmluvy nestanoví něco jiného než zákon, je třeba vycházet z vnitrostátních ustanovení podle čl. 10 Ústavy. Obdobně je třeba vyjít z vnitrostátní úpravy i na vztahy přestupek – přestupek a trestný čin – přestupek, které řeší § 76 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích a § 11 odst. 1 písm. h) trestního řádu. Ohledně vztahu přestupek – trestný čin, u nějž vnitrostátní právo překážku *ne bis in idem* nestanoví, se otvírá prostor k přímé vnitrostátní aplikaci čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě.
7. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. 6 Tdo 986/2007. Podle něj *„je podstatné, že ač orgány činné v trestním řízení v České republice při posuzování překážky „ne bis in idem“ vycházejí z totožnosti skutku [§ 11 odst. 1 písm. f) až h) trestního řádu] chápáné jako totožnosti rozhodných skutkových okolností určitého činu, tak ustanovení článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě nezakazuje opětovné stíhání a odsouzení pro tentýž skutek, ale pro tentýž (trestný čin), což svědčí pro názor, podle něhož je podstatná i totožnost právní kvalifikace určitého činu trestněprávní povahy, jak ostatně již Nejvyšší soud vícekrát uvedl (např. v usnesení ze dne 25. 5. 2006, sp. zn. 6 Tdo 514/2006, ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 3 Tdo 161/2006, a ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. 5 Tdo 223/2007). Takový výklad odpovídá judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „Evropský soud“), který v jednotlivých svých rozhodnutích nepovažuje samotné dvojí stíhání a odsouzení pro tentýž skutek (v jeho obvyklém pojetí užívaném v České republice) za porušení článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, a to v případech, jestliže jde o stíhání a odsouzení pro takové odlišné právně kvalifikované činy, které mají rozdílné podstatné znaky skutkových podstat (např. rozhodnutí Evropského soudu ze dne 30. 5. 2000 ve věci Ponsetti a Chesnel vs. Francie). Z toho je nutno dovodit, že při aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. může být stanoven důvod pro zastavení trestního stíhání jednoznačně pouze v těch případech, když se po pravomocném rozhodnutí o přestupku vede trestní stíhání ohledně téhož skutku pro trestný čin mající stejné znaky skutkové podstaty jako přestupek. Proto nikoliv každé pravomocné rozhodnutí o přestupku vytváří překážku věci rozhodnuté pro trestní stíhání ohledně trestného činu spáchaného na tomtéž skutkovém základě. Přímá aplikace ustanovení článku 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o zákazu dvojího trestání je v konkrétním případě závislá na tom, zda v přestupkovém řízení bylo rozhodnuto o tomtéž skutku, a zda se jednalo o činy se stejnými rozhodnými znaky skutkové podstaty.“*
8. Žalobkyně má za to, že v jejím případě se jedná o dvojí postih za jeden a tentýž skutek, čímž je dán prostor k přímé aplikaci čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Především je dán důvod k provedení opravy záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů postupem podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, a to tím spíše, vezme-li soud v potaz, že žalobkyně se jedním drobným přestupkem proti pravidlům silničního provozu dostala do situace vybudovaného řidiče, ačkoliv si trest za předchozí řidičská pochybení řádně odpýkala.
9. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je formalistické a v rozporu s vůlí

zákonodárce a s principy dobré správy. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76. V něm soud uzavřel, že i v případě námitkového řízení je „povinností žalovaného se námitkami stěžovatele stran jeho tvrzení, že se přestupku, který mu byl přičítán, nedopustil.“ Taková situace nastala i v případě žalobkyně, neboť správnímu orgánu namítala právě to, že se přestupku nedopustila, a proto též nesouhlasila s jeho projednáním v blokovém řízení. Právě námitku nespáchání přestupku je nutné odlišovat od námitek, k nimž žalovaný cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť ta na věc nedopadá. Omezený přezkum rozhodnutí v blokovém řízení automaticky bez dalšího nezbavuje správní orgán provádějící záznam bodů do registru řidiče povinnosti zjistit, zda má k dispozici náležitý podklad pro zápis bodů do registru a zda má důvod pochybovat o splnění podmínek rozhodnutí v blokovém řízení. Důvod k pochybám může vyvstat u správního orgánu klidně až k podaným námitkám, což je v praxi častější případ. V posuzovaném případě je důvodné pochybovat jak o spolehlivém zjištění, že žalobkyně přestupek spáchala, tak především o její ochotě za jeho spáchání zaplatit pokutu, neboť měla celou dobu za to, že platila za absenci zelené karty v době silniční kontroly. Prosté vycházení z obsahu bloku je postup v rozporu s principy řádné správy a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 3. 2017 poukázal na to, že žalobkyně podala obecně formulovanou námitku, v níž žádné konkrétní tvrzení ani důkazy neuvedla. Právní zástupce žalobkyně dne 5. 3. 2015 při ústním jednání namítl, že v souladu s rozsudkem NSS, čj. 5 As 39/2010 – 82, má za to, že ačkoliv olomoucká složka policie nehodlá údajný přestupek účastnice řízení dále řešit, měl by se jeho povahou a jeho údajným spácháním zabývat správní orgán v rámci námitkového řízení. Jde-li o konkrétní námitky, odkázal na podané podněty k přezkumnému řízení. Žádná konkrétní tvrzení ani důkazy neuvedl. Dne 7. 4. 2015 žalobkyně podala odvolání s tím, že je blíže doplní samostatným podáním. Dále pouze sdělila, že rozhodnutí považuje za nesouladné se zákonem a vůlí zákonodárce. Podáním ze dne 20. 4. 2015 odvolání doplnila a mimo jiné uvedla, že je povinností správního orgánu zabývat se námitkou, že se přestupku nedopustila. Ani k tomuto podání neuvedla žádné konkrétní tvrzení nebo návrhy důkazů.
11. K námitce žalobkyně týkající se dvojího postihu za jedno jednání žalovaný uvedl, že záznam bodů je sice trestem, ale je pouze na řidiči, aby vyvinul iniciativu, a v zákonné lhůtě podal příslušnou žádost (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 As 277/2015 – 41). Plyne z něj, že pokud žalobkyně nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutovém bloku, nelze již tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným přestupkovým orgánem v blokovém řízení. Tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je to z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitováno. V této souvislosti žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014 – 69, z nějž rozsáhle citoval.
12. K námitce, že rozhodnutí je formalistické a nesouladné s vůlí zákonodárce, žalovaný konstatoval, že tvrdí-li žalobkyně, že přestupek dne 28. 7. 2014 nespáchala, musí prokázat, že nebyla řidičkou vozidla. Tedy, že to nebyla ona, kdo na pokyn policejní hlídky vystoupil z vozidla, předložil své osobní doklady, doklady od vozidla, výslovně souhlasil s projednáním pokuty v blokovém řízení, zaplatil blokovou pokutu, převzal část

pokutového bloku a stvrdil vše svým podpisem. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 – 71, z něž citoval.

13. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65). V případě námítky proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Proto si správní orgán I. stupně vyžádal pravomocné podklady pro zápis bodů do registru řidičů (rozhodnutí o přestupku a pokutový blok). Správní orgány ve vztahu k námitkám podklady přezkoumaly a svá rozhodnutí náležitě odůvodnily.
14. Žalovaný dále uvedl, že záznamy bodů do registru byly provedeny na základě oznámení o uložení blokové pokuty se všemi předepsanými náležitostmi podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto oznámení je nesporně jediným zákonným podkladem pro zápis bodů do registru. Přitom obsahovou stránku pokutového bloku nelze posuzovat přísně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20. Dále namítl, že pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro užití opravných prostředků, nelze zpětně tvrdit jejich vady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, a rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2009, čj. 4 Ads 100/2009 – 73). Zdůraznil, že se na žalobkyni přesouvá důkazní břemeno, pokud svým tvrzením zpochybní některý z důkazů (viz rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, či ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35).
15. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyni bylo připsáno sedm bodů za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, o němž rozhodl Okresní soud v Kutné Hoře pod sp. zn. 2 T 86/2012. Žalobkyni byly dále připsány čtyři body za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobkyně byly také připsány dva body za překročení dovolené rychlosti mimo obec, neboť jí byla naměřena rychlost 111 km/h. Tohoto přestupku se dopustila ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti.
16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení a § 60 s. ř. s. přiznává nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, pokud měl plný úspěch ve věci. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje soudní řád správní pouze ve věcech důchodového a nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče. Z jednání žalobkyně je nesporné, že se jde pouze o obstrukční jednání.
17. Žalobkyně v replice ze dne 12. 6. 2017 uvedla, že podané námitky směřují proti celkovému důsledku, a proto jsou způsobilým prostředkem ochrany. Pokud žalovaný tvrdil, že žalobkyně měla jednat dříve, žalobkyně uvedla, že námitky proti záznamu bodů v registru řidičů mohla podat kdykoli. Nadto až vydáním citovaného rozsudku NSS, čj. 7 As 277/2015 – 41, bylo možno tuto žádost uplatňovat tak, aby byla též podpořena právním názorem vyššího soudu. Do té doby bylo zcela běžnou praxí, že se podanými námitkami nikdo relevantně nezabýval a zaměřil se toliko na kontrolu součtu bodů. Námitkové řízení pak zcela postrádalo svůj význam. Tak, jak se jej snaží uchopit žalovaný, by bylo v podstatě nadbytečné. Žalobkyně dále namítl, že je důležité zaměřit se na podstatu

správního trestání. Jistě by bylo možné souhlasit s tím, že pokud nebyl za jednání uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, bylo bodové trestání přípustné. V posuzovaném případě však jde o to, že žalobkyni byl uložen trest zákazu činnosti, který byl řádně vykonán. Není proto důvodu, aby jí za totéž jednání byly připisovány ještě body do registru řidičů jako další trest. Opakované trestání páčání přestupků na úseku dopravy je bodovým systémem správně postihováno, ale nemůže se jednat o souběžný postih, pokud bylo užito tvrdšího postihu v trestním řízení. O naplnění účelu bodového hodnocení řidiče v takovém případě nemůže být řeč.

18. Žalobkyně dále namítla, že nebyl naplněn ani účel a nezbytnost správního postihu žalobkyně, a zopakovala argumentaci ve vztahu k nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02.
19. Žalobkyně odmítla názor žalovaného, že se nejedná o porušení zásady *non bis in idem* a nejde o totožnost skutku. Namítla, že podle relevantní literatury (např. Komentář C. H. BECK k trestnímu řádu), platí, že o totožnost skutku se jedná i v případě, kdy je byť částečně zachována totožnost jednání či totožnost následku. Totožnost skutku je vykládána velice široce a postačí, když je zachována totožnost byť jediné složky. To má v posuzovaném případě praktický význam z hlediska toho, že není rozhodné, zda bylo o jednání žalobkyně rozhodováno ve správním či trestním řízení, ale je rozhodné, aby za jedno jednání obdržela žalobkyně toliko jeden trest, zde trest zákazu řízení, jež byl řádně vykonán.
20. Žalobkyně má za to, že žalovaným popisované omezení rozsahu námitkového řízení není v souladu se závěry rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76, a s principy dobré správy, která má být službou veřejnosti a nikoliv mechanickým aplikátorem postihu. Žalovaný přehlížel, že žalobkyně nežádala přezkoumat vše, ale domáhala se přezkoumání důsledků již vydaných trestněprávních rozsudků na úseku bodového hodnocení, a k tomu namítla absenci posledního přestupkového jednání. Nadto se není možné ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobkyně musí prokázat, že nebyla řidičkou, neboť nespáchat přestupek není totéž, co neřídit vozidlo. Podstata v posuzovaném případě spočívá v tom, zda byla řidička řádně seznámena s průběhem blokového řízení a všemi řešenými body.
21. Žalobkyně zásadně odmítla, že její jednání je obstrukční s cílem oddálit povinnost odevzdat řidičský průkaz. Zdůraznila, že má právo na odlišný právní názor od názoru správního orgánu a že je jejím ústavně zaručeným právem obrátit se na nezávislý soud. Žalovaný přehlídl, že žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, a žalobkyně proto odevzdala řidičský průkaz na konci roku 2016. Těžko lze za takové situace považovat jednání žalobkyně za obstrukci, byť i ta je legálním prostředkem právní ochrany účastníka řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
23. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2

věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námitky, neshledal.

24. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

25. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 30. 7. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 11. 8. 2014 žalobkyni doručil oznámení o tom, že ke dni 28. 7. 2014 dosáhla 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval ji k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 18. 8. 2014 podala žalobkyně námitky proti záznamu bodů, kterým dosáhla celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Požádala o seznámení s podklady s tím, že námitky následně rozvede.
26. Součástí správního spisu je dále oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, kopie pokutového bloku souvisejícího s napadeným záznamem, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly.
27. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 29. 7. 2014 se žalobkyně dne 28. 7. 2014 v 8:32 hod. dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že porušila § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h. Dovolená rychlost: 90 km/h; naměřená rychlost: 111 km/h; rychlost po odečtu: 107 km/h.
28. Podle pokutového bloku ze dne 28. 7. 2014 byla žalobkyni (identifikována jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, přičemž totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V části bloku „*Přestupkové jednání - doba, místo a popis*“ bylo uvedeno „28. 7. 2014, 2SN8101, 8:32, mimo obec, I/47, u obce Jezernice, směr Hranice, rychlost jízdy mimo obec, 90/111/107, § 18/3 zák. č. 361/2000 Sb.“ Žalobkyně svým podpisem souhlasila s projednáním přestupku v blokovém řízení a potvrdila převzetí části A pokutového bloku.
29. Dne 7. 10. 2014 žalobkyně navrhla, aby bylo přerušeno řízení do doby, než příslušný orgán rozhodne o podnětu k přezkumnému řízení ve věci tohoto přestupku. Podnět k přezkumnému řízení ze dne 7. 10. 2014 žalobkyně odůvodnila tím, že pokutový blok ze dne 28. 7. 2014 je nepřezkoumatelný, neboť v něm chybí jednoznačné vymezení přestupkového jednání. Dále uvedla, že podpisem pokutového bloku souhlasila pouze s projednáním nedostatku dokumentu o pojištění vozidla v blokovém řízení, nikoliv s projednáním přestupku spočívajícím v překročení dovolené rychlosti. V době silniční kontroly neměla žalobkyně u sebe dioptrické brýle, které jinak užívá na čtení i na dálku, přičemž ani neměla povinnost je mít u sebe. Správní orgán I. stupně přerušil řízení o námitkách usnesením ze dne 13. 10. 2014 do doby skončení přezkumného řízení. Dne 7. 11. 2014 správní orgán I. stupně informoval žalobkyni o pokračování v řízení, neboť přezkumné řízení bylo ukončeno, a vyzval ji, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 28. 11. 2014 žalobkyně navrhla, aby bylo znovu přerušeno řízení s odůvodněním, že podala nový podnět k přezkumnému řízení ve věci

přestupku ze dne 28. 7. 2014. Podnět k přezkumnému řízení ze dne 28. 11. 2014 žalobkyně odůvodnila tím, že pokutový blok ze dne 28. 7. 2014 je pro neurčitost nepřezkoumatelný. Žalobkyně, ač pokutový blok podepsala, nesouhlasila s projednáním přestupku spočívajícím v překročení dovolené rychlosti v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně žádosti vyhověl a přerušil řízení o námitkách usnesením ze dne 9. 12. 2014 do doby skončení přezkumného řízení. Dne 27. 2. 2015 správní orgán I. stupně informoval žalobkyni o pokračování v řízení, neboť přezkumné řízení bylo ukončeno, a vyzval ji, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání o podaných námitkách ze dne 5. 3. 2015 plyne, že žalobkyně odkázala na rozsudek NSS čj. 5 As 39/2010 – 82 s odůvodněním, že správní orgán I. stupně by se měl zabývat námitkami uvedenými v podnětech k přezkumnému řízení.

30. Dne 23. 3. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž námitky žalobkyně zamítl a záznamy potvrdil. V odůvodnění uvedl, že v oznámení o uložení pokuty je žalobkyně identifikována jako přestupce, kopie pokutového bloku také obsahuje identifikaci žalobkyně. Přestupek je zde podrobně popsán a pokutový blok je žalobkyní podepsán. Správní orgán I. stupně má oba doklady za věrohodné a považoval je za důkazní listiny pro zápis bodů. Přezkoumal také výsledky obou přezkumných řízení, z nichž plyne, že nebyly shledány důvody pro opravu záznamu bodů.
31. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání ze dne 8. 4. 2015, které doplnila podáním ze dne 20. 4. 2015. V něm uvedla, že správní orgán I. stupně porušil § 3 a § 4 správního řádu. Podpisem pokutového bloku souhlasila toliko s projednáním nesrovnalostí na dokladu o pojištění vozidla, nikoliv projednání přestupku překročení dovolené rychlosti, a odkázala na obsah podnětů k přezkumnému řízení. Dále namítla, že správní orgán I. stupně byl povinen zabývat se tvrzením žalobkyně, že přestupek nespáchala.
32. Dne 1. 12. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

33. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
34. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
35. Žalobkyně nejprve namítla, že žalovaný nesprávně vyhodnotil její případ, neboť nepřihlédl k rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014 – 69, z něž plyne, že záznam bodů do registru bodového hodnocení řidiče je trestem a nikoliv pouhým administrativním opatřením. Má za to, že pokud jí byl již uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel za spáchaný trestný čin a zároveň jí byl za tentýž skutek proveden bodový záznam, došlo ke dvojímu potrestání, což je v rozporu s ústavně garantovanou zásadou zákazu dvojího trestání. Došlo tedy jak k uložení trestu zákazu činnosti, tak k uložení trestu připsání bodů do bodového hodnocení řidiče, a s tím spojené dosažení 12 bodů. Přitom poukázala na výpis bodového hodnocení, z něž plyne, že dne 24. 7. 2012 jí bylo zapsáno 7 bodů za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což jí byl uložen také zmíněný trest. Dne 19. 3.

2013 jí pak byly zaznamenány 4 body za spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což jí byl také uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. V obou případech tak mělo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu za jeden skutek.

36. Soud kontrolou obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně podala námitky pouze proti jedinému záznamu bodů, a to proti záznamu provedenému na podkladě pokutového bloku ze dne 28. 7. 2014. Tím žalobkyně jednoznačně vymezila předmět řízení o námitkách, které je svojí povahou řízením o žádosti a je ovládáno dispoziční zásadou. Z § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu plyne, že námitky lze podat proti jakémukoliv provedenému záznamu bodů, a to ačkoliv řidič ještě nedosáhl 12 bodů. Podává-li řidič námitky proti záznamu bodů v situaci, kdy již měl dle oznámení správního orgánu dosáhnout 12 bodů, i v této situaci lze námitkami napadnout pouze některý ze záznamů. Nelze dovozovat, že by předmětem řízení o námitkách byly vždy všechny provedené záznamy, které ve svém souhrnu vedly k dosažení 12 bodů, aniž by byl takto předmět řízení výslovně vymezen samotným řidičem, jenž námitky podal (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 6 As 294/2014 – 40, bod 20). Je tedy plně v dispozici žalobce, aby v námitkách vymezil předmět řízení, tj. identifikoval konkrétní záznamy bodů, které žádá přezkoumat. Takto vymezeným předmětem řízení je správní orgán vázán.
37. V nyní posuzované věci v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně k rozšíření předmětu řízení nedošlo (viz podání žalobkyně ze dne 7. 10. 2014 a podnět k přezkumnému řízení z téhož dne, na něž odkázala, a podání ze dne 28. 11. 2014 a podnět k přezkumnému řízení z téhož dne a protokol o ústním jednání o podaných námitkách ze dne 5. 3. 2015). Ačkoliv ze znění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není jasné, jaký záznam přezkoumával (*„zamítá námitky ... ze dne 18. 8. 2014 proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů a záznamy potvrzuje“*), z obsahu odůvodnění jednoznačně plyne, že se zabýval pouze žalobkyní zpochybněným záznamem provedeným na podkladě pokutového bloku ze dne 28. 7. 2014. Žalovaný napadeným rozhodnutím znění výroku pak pouze zpřesnil, tak aby odpovídal skutečně provedenému rozsahu přezkumu (*„zamítá námitky ... jako neodůvodněné a záznam 2 bodů ze dne 28. 7. 2014, kterým bylo dosaženo hranice 12 bodů, se potvrzuje.“*). Ani v řízení o odvolání nedošlo k rozšíření předmětu řízení o námitkách na další z provedených záznamů (viz obsah odvolání ze dne 8. 4. 2015 a jeho doplnění ze dne 20. 4. 2015). Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu záznamu provedeného na podkladě pokutového bloku ze dne 28. 7. 2014, v jehož důsledku bylo dosaženo 12 bodů, jinými záznamy se nezabýval. Znění výroku změnil kromě výše uvedeného důvodu také v zájmu právní jistoty žalobkyně.
38. Soudní řízení správní je řízením přezkumným, nikoliv nalézacím. Soud se v něm zabývá zákonností napadeného rozhodnutí. Pakliže předmětem rozhodnutí žalovaného je pouze záznam provedený na základě pokutového bloku ze dne 28. 7. 2014, mohl se soud zabývat pouze žalobními body, jimiž je napadána způsobilost tohoto pokutového bloku k provedení záznamu bodů, tj. bodem III. žaloby. Nemohl se naopak zabývat námitkami obsaženými v bodu II. žaloby proti záznamům bodů ze dne 24. 7. 2012 a 19. 3. 2013 dále rozvedenými v replice ze dne 12. 6. 2017. Ze znění bodu II. žaloby totiž plyne, že žalobkyní namítaný nepřipustný dvojí postih se týká dvou případů, kdy došlo k záznamu bodů na základě spáchání výše uvedených trestných činů, za něž byl také uložen trest zákazu činnosti. Tyto záznamy však nebyly napadeny námitkami před správními orgány, nebyly tedy předmětem napadeného rozhodnutí. Soud by tak byl první, kdo by se

odůvodněností těchto záznamů zabýval, což by bylo v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu (§ 5 s. ř. s.). Nad rámec uvedeného soud uvádí, že argumentace žalobkyně ve vztahu k dvojímu postihu by ve světle judikatury neobstála, i kdyby se s ní soud mohl zabývat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014 – 55, body 39 – 41).

39. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je formalistické a v rozporu s vůlí zákonodárce a s principy dobré správy. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76. Uvedla, že správní orgán pochybil tím, že se nezabýval jejím tvrzením, že se přestupku nedopustila a nesouhlasila s jeho projednáním v blokovém řízení. Námitku nespáchání přestupku je přitom nutné odlišit od námitek, k nimž žalovaný citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť ta na věc nedopadá. Omezený přezkum rozhodnutí v blokovém řízení automaticky bez dalšího nezbavuje správní orgán provádějící záznam bodů do registru řidičů povinnosti zjistit, zda má k dispozici náležitý podklad pro zápis bodů do registru a zda má důvod pochybovat o splnění podmínek rozhodnutí v blokovém řízení. V posuzovaném případě bylo důvodné pochybovat jak o spolehlivém zjištění, že žalobkyně přestupek spáchala, tak především o její ochotě za jeho spáchání zaplatit, neboť měla celou dobu za to, že platila za absenci zelené karty v době silniční kontroly. Prosté vycházení z obsahu pokutového bloku je postup v rozporu s principy řádné správy a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
40. K tomu soud uvádí, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci udělena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16).
41. Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádaly pokutový blok vztahující se k záznamu, který žalobkyně zpochybnila (tato jejich povinnost ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76), a zaměřily se právě jen na přezkoumání toho, zda má předložený pokutový blok všechny náležitosti a zda byl žalobkyni započten správný počet bodů.
42. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.

43. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. 9 A 8/2013 – 58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
44. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížné uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
45. Soud konstatuje, že správní orgány v daném případě postupovaly zcela v souladu s výše uvedenými závěry. Žalobkyně v průběhu správního řízení sice tvrdila, že přestupek nespáchala a že ani nesouhlasila s jeho projednáním v blokovém řízení, ale z pokutového bloku, který si správní orgány za této situace správně vyžádaly, jednoznačně plyne, že se žalobkyně svým jednáním dopustila uvedeného přestupku a blok podepsala. Jeho podpisem tak vlastně žalobkyně správnost pokutového bloku schválila (viz rozsudek NSS čj. 6 As 67/2013 – 16). Souhlas žalobkyně vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non*, a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81). Účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení být i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, čj. 3 As 82/2017 – 24). V praxi zřejmě bude spíše docházet k tomu, že oprávněná osoba vůbec nevyplní pokutový blok, zjistí-li, že

účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení. Přesto není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem si chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsala-li žalobkyně pokutový blok, přestože měla údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže její později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče.

46. Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že postup správních orgánů byl v rozporu s principy řádné správy a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud naopak souhlasí se správními orgány, s odkazem na již popsáný obsah pokutového bloku ze dne 28. 7. 2014, že se jednalo o způsobilý podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

47. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení, a § 60 s. ř. s. přiznává nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, které by nebyly vznikly podáním žaloby, a žalovaný měl ve věci plný úspěch. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. října 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu